

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
3.Bhar.302/2018/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2019. év február hó 20. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A rágalmazás vétsége miatt dr. K. J. és társa ellen indult büntetőügyben dr. K. Sz. magánvádló másodfellebbezését elbírálv a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2018. év október hó 18. napján kelt 21.Bf.7967/2018/6. számú ítéletét ítéletét E. L. II. r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

A magánvádló illetékfizetésre kötelezését E. L. II. r. vádlott részére mellőzi, és egyúttal felhívja a Nemzeti Adó- és Vámhivatalt, hogy az E. L. II. r. vádlott által lerótt 10.000 (tízezer) forint illetéket nevezettnek fizesse vissza.

A magánvádló illetékfizetési kötelezettségét kiegészíti azzal, hogy annak 8 (nyolc) napon belül leletezés terhe mellett köteles eleget tenni.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét E. L. II. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Felhívja dr. K. Sz. magánvádlót, hogy 8 (nyolc) napon belül leletezés terhe mellett rójon le további 10.000.- (tízezer) forint harmadfokú fellebbezési illetéket.

Az ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapesti IV. és XV. kerületi bíróság mint elsőfokú bíróság az 1.B.XV.784/2017/14. számú ítéletével dr. K. J. I. r. vádlottat az ellene rágalmazás vétsége miatt emelt vád alól felmentette, míg E. L. II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki becsületsértés vétségében és ezért őt megrovásban részesítette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen E. L. II. r. vádlott védője védencének bűncselekmény hiányában történő felmentése érdekében, illetve dr. K. Sz. magánvádló jelentett be fellebbezést mindkét vádlott terhére.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 21.Bf.7967/2018/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét E. L. II. r. vádlott tekintetében megváltoztatta, és őt az ellene a Btk. 226. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a), b) és c) pontjai szerint minősülő rágalmazás vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Kötelezte a magánvádlót 10.000.- (tízezer) forint eljárási és 10.000.- (tízezer) forint fellebbezési illeték lerovására. Kötelezte továbbá a magánvádlót arra is, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 (tizenöt) napon belül 10.000.- (tízezer) forint

fellebbezési illetéket a II. r. vádlott részére fizessen meg, mert őt az elsőfokú bíróság tévesen fellebbezési illeték lerovására hívta fel, noha a vádlottat ilyen illeték nem terheli. E. L. II. r. vádlott az illetéket leróta. Személyazonosító igazolványok számának és lakcímnek a megjelölését követően egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlottal szemben helybenhagyta. Határozata ellen megállapította, hogy a II. r. vádlott tekintetében a kézbesítéstől számított 8 (nyolc) napon belül a magánvádló élhet fellebbezéssel.

Az elsőfokú bíróság ítélete dr. K. J. I. r. vádlott vonatkozásában 2018. október 18. napján jogerőre emelkedett, a bíróság határozatát jogerősítő záradékkal látta el.

Az előbbi jogerősítő záradék ellenére dr. K. Sz. magánvádló ismételten fellebbezési illeték lerovása nélkül mindkét vádlott terhére fellebbezést jelentett be.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2019. február 20. napján kelt 21.Bf.7967/2018/11. számú végzésével dr. K. Sz. magánvádló által dr. K. J. I. r. vádlottal szemben előterjesztett fellebbezést elutasította. A fellebbezést elutasító határozat a harmadfokú elbírálás idején még nem jogerős, de az első- és másodfokú határozatoknak dr. K. J. tekintetében történő harmadfokú felülbírálatát nem teszi lehetővé, ezért az ítéletábra a határozatok dr. K. J. I. r. vádlottal kapcsolatos rendelkezéseinek felülbírálatát mellőzte.

Dr. K. Sz. magánvádló fellebbezésének írásbeli indokolásában indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéletábra a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, mindkét vádlottal szemben szabjon ki büntetést, mert a magatartásuk a demokrácia alapelveire nézve igen súlyos cselekmény, a véleménynyilvánításhoz való demokratikus alapjog gyakorlását képviselő testületi ülésen lejáraták, és ezzel az általuk generálisan okozott hátrány felmérhetetlen. A kiszabandó büntetés súlyosságával kapcsolatban is ezt vegye a bíróság figyelembe. Kifogásolta a vádlottak jogi képviselője eljárási jogosultságának hiányát, valamint hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a magánvádas eljárásban ellentétes döntés hiányában is lehetőség van harmadfokú eljárásra, szemben a közvádas bűncselekményeknél szabályozott eljárásokhoz képest. Hosszasan részletezte beadványában, hogy E. L. II. r. vádlott amikor többek között őt is alpári módon, mosdatlan szájjal mindenfélét, hazugságokat terjesztőnek nevezte, nem a véleménynyilvánítás szabadságával élt, hanem ezek olyan durva gyalázkodó jellegű kijelentések, amelyek alkalmasak voltak objektív módon a becsületének csorbítására. Miután pedig az internetre is felkerült ez a megállapítása, erről nagy nyilvánosság szerzett tudomást, és ezért a sértő kijelentések miatt téves a másodfokú bíróság érvelése, hogy őt az ellene emelt vád alól felmentette.

A vádlottak védője írásbeli beadványában a Fővárosi Törvényszék másodfokú ítéletének helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes jogkövetkeztetésekre jutott.

Az elsőfokú ítéletben rögzített kijelentések objektíve nem becsületsértőek a magánvádlóra nézve még akkor sem, ha azokat ő maga sérelmezőnek tartja. Egyetértett azzal a másodfokú megítéléssel, miszerint a büntetőjog mint a jogrendszer szankciós zárköve, nem lehet eszköze a véleménynyilvánítás szabadsága büntetéssel történő megregulálásának és határok közé szorításának. A magánvádló által sérelmezett kijelentések objektíven nem becsületsértőek, a magánvádlóra nézve még akkor sem, ha azokat ő maga sérelmesnek tartja. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelő megalapozott döntést hozott, amikor az elsőfokú ítéletet az I. r. vádlottra vonatkozó részében helybenhagyta, illetve amikor a II. r. vádlottat az ellene emelt vád alól felmentette.

A harmadfokú nyilvános ülésen megjelent dr. K. Sz. magánvádló. A fellebbezését írásbeli indítványával egyezően fenntartotta. Kifejtette, hogy az ügyben szereplő Facebook csoportot ő hozta létre, ő volt az adminisztrátora, és annak jelenleg 500 tagja van, amikor pedig ez az esemény történt mintegy 380-400 tagja lehetett. A Facebook csoport azért alakult, hogy azon a helyi lakosság tagjai, akinek a településsel kapcsolatos valami baja van, azt ott kifejtthessék, és a bejegyzéseket ez a zárt csoport olvashatta.

A vádlottak által meghatalmazott védő helyettese az írásban benyújtott fellebbezéssel egyezően adta elő perbeszédét.

E. L. II. r. vádlott személyi körülményeivel kapcsolatban nem kívánt nyilatkozni. Kifejtette, hogy az ügyben nem érzi magát bűnösnek, ő csak felvetette, hogy az álláspontja szerint gyalázkodó szavakkal őt szidalmazó, becsmérő kijelentésekkel kapcsolatosan valamilyen jogi megoldást kellene találni. Azért indított az önkormányzat közzéadás eljárást dr. K. Sz. magánvádlóval szemben, mert őt többek között "szarházinak" is nevezték. Szerinte nem szabadna megengedni, hogy a kritikát ilyen módon fejezzék ki olyan nyilvános internetes oldalakon, ahol azt több százan olvashatják.

Dr. K. Sz. magánvádló viszonzásában bejelentette, hogy az ellene a Facebook oldalon feltett kérdés miatt indított közzéadás eljárást még nyomozati szakban megszüntették bűncselekmény hiányában, és ez ellen senki nem élt jogorvoslattal. Kifejtette, hogy tudomása szerint nem történt olyan jelző, amit a II. r. vádlott megjelölt, csúnya kifejezéseket a Facebook oldal szerint nem tartalmazott. A Facebook csoport neve H. C. N.. Az adminisztrátori tevékenysége nem jelentett cenzúrát, ő a bejegyzéseket nem törölte, csupán a jelentkezéseket elfogadta.

Dr. K. Sz. magánvádló fellebbezése alaptalan.

A harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárásokkal együtt bírálta felül, tekintet nélkül a vádlotti és védői fellebbezések irányára. A felülbírálat a Be. 590. § (2) bekezdése alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, az indokolás helyességére, és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban, valamint a másodfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási szabályok.

A harmadfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy 2018. július 01. napjától új eljárási törvény (Be.) lépett hatályba a korábban hatályban volt 1998. évi XIX. törvény helyett. Az eljárási cselekmények törvényes voltát a foganatosítás idején hatályban lévő normák alapján kell elbírálni (EBH.2008.1757). A Be. 870. § (1) bekezdés is kimondja, hogy a Be. hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza. Ennek megfelelően az ítéletábra az elsőfokú bíróság eljárásának törvényességét az eljárási cselekmények idejének megfelelően mindkét büntetőeljárási törvény szerint vizsgálta, míg a törvényszék és a harmadfokú eljárás teljes tartamában a Be. rendelkezései érvényesültek.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy mind az elsőfokú bíróság, mind pedig a másodfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, a bizonyítási eljárás során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A magánvád tárgyává tett cselekmény szempontjából releváns bizonyítékok feltárára kerültek, azokat a bíróságok részletesen ismertették, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően értékelték. E. L. II. r. vádlott tekintetében a harmadfokú

fellebbezés lehetősége megnyílt a Be. 615. § (1) bekezdése alapján, mert őt az elsőfokú bíróság az ellene emelt vádban marasztalta, míg a másodfokú bíróság ellentétes, felmentő rendelkezést hozott (Be. 615. § (1) bekezdés b) pont). A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan. A harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak.

A harmadfokú bíróság megállapította, hogy a történeti tényállást az elsőfokú bíróság hiánytalanul állapította meg, az a Fővárosi Törvényszék másodfokú ítélete során is a határozathozatal alapját képezte, s így irányadó a harmadfokú eljárásban is. A másodfokú bíróság helyesen egészítette ki az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását dr. K. Sz. magánvádló által előterjesztett feljelentésben rögzített tényállás lényegével, valamint a sérelmezett kijelentések részleteivel. A képviselő testületi ülésről készült hanganyag, amelyekkel kapcsolatban a vádlottak részéről elhangzott kijelentések, állítások nem vitathatók, egyértelműen bizonyíthatók. A hangfelvétel teljes terjedelemben történő meghallgatására, így a bizonyítékok közé történő beemelésére a 2018. január 05. napján tartott elsőfokú tárgyaláson sor került.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletének 4. oldal második bekezdésében helyesen indokolva vetette el dr. K. Sz. magánvádlónak már az eljárásban korábban is hangoztatott azon álláspontját, hogy a vádlottak védelmét ellátó ügyvédi iroda részére adott meghatalmazások ne lennének hatályosak.

Helyes jogi érveléssel foglalt állást a Fővárosi Törvényszék abban a kérdésben, hogy a magánvádló által sérelmezett E. L. II. r. vádlottól elhangzó kifejezések "alpári módon, mosdatlan szájjal mindenfélét, hazugságokat terjeszt", nem illeszthetők a tényállítás kategóriájába. A tényállítás feltétele az is, hogy a sértett magatartását a becsület csorbítására alkalmas és megtett tényállítás egyedileg felismerhetően határozza meg, ezzel szemben az általánosságban használt és határozott tényállítást nem tartalmazó kifejezések - mint például a hazudik, hazug - annak ellenére, hogy tartalmazznak bizonyos tényállítást is, a magatartásra vonatkozó konkrét utalás hiányában nem alapozzák meg a rágalmazás vétségéhez szükséges tényállítás megállapítását. A Kúria több eseti döntésében is kifejtettek szerint (EBH.2019.B.2., EBH.2017.B.11.) a tényállásszerűség szempontjából annak van jelentősége, hogy a rágalmazás és a becsületsértés bűncselekményeket meg kell különböztetni. Mindkét cselekmény a becsületet érinti. Az alapesetet tekintve formális, tehát nem eredmény-bűncselekmény. Formális bűncselekmény esetén pedig az elkövetési tevékenység pontos meghatározása annál is inkább szükséges, mert a tárgyi oldalon - a jogi tárgyon kívül - egyedül ez határozza meg a cselekmény jellemzőit. A Btk. az elkövetési magatartást a becsület csorbításra alkalmasság függvényében határozza meg. Vagyis a Btk. megadja a védendő értéket, ami a becsület, viszont a törvény a bíróra bízta valamely elkövetési magatartás sértésre alkalmasságának eldöntését. Tehát a törvény valójában nem ad konkrét elkövetési magatartást, hanem megfeleltetést vár el; ezért lehet mondani, hogy nyitott a törvényi tényállás, és a törvény a bíró feladatává teszi a konkretizálást. A rágalmazás és a becsületsértés között rendszerint nagy súlykülönbség áll fenn. A rágalmozó eseményt, történést formál, az eseménynek, a történetnek pedig a hallgató szemében mindig nagyobb a hitele, mint a már jellegében is szubjektív értékítéletnek vagy egyéb nyilatkozatnak. A rágalmozó tényállítás az objektív valóság hitelével jelentkezik, mutatkozik meg a hallgató számára. Ezzel szemben a - csupán - becsületsértő kijelentéseknek rendszerint nincs konkrét tartalma. Ehhez képest alapvető különbség van aközött, hogy az elkövető a tényállításával a hallgató jövőbeni értékítéletére apellál, vagy aközött, hogy eleve értékítéletet mond. Előbbi a hallgatót meg akarja győzni saját igazáról, utóbbi viszont már készen szállítja a saját álláspontját, értékítéletét. A rágalmozó tényállítás alapján a hallgató tud

értéktételeket alkotni a sértettéről, azon egyszeri oknál fogva, mivel a tények meggyőző ereje nagyobb. A tényállásszerűség követelménye alapján tehát az első eldöntendő kérdés az, hogy az elkövető magatartása tényállítás, híresztelés, avagy kifejezés használata. Tényítélet az, amikor magára a valóságbeli tényre, körülményre vonatkozóan történik leíró jellegű megállapítás. Jogilag a tényállítás és értéktétele közötti határvonal abban áll, miszerint tényállításról van szó, ha az adott nyilatkozat alapjául meghatározott, egyedileg elhatárolt, objektív valósága szempontjából megvizsgálható esemény, történés szolgál. Ezzel szemben értéktétele, ha annak alapja nem egyedileg körülhatárolt esemény, vagy ha a következtetések láncolata annyira hosszú, oly mértékben áttételes, hogy az egyedileg körülhatárolt, meghatározott események már nem úgy jelennek meg, mint a megnyilatkozás alapja. Minden értéktétele viszonyítást foglal magában, és minden értéktételnek általánosító tendenciája van. Az értéktétele valójában nem más, mint kifejezési mód egyszerűsítése, tehát a tényállítás sommásítása. Ez azt jelenti, hogy a tényállítási tartalom elveszti a konkrétságra való visszavezethetőségét. Másfelől az egyre absztraktabbá válás pedig sűrítést, tipizálást, a lényeg megragadását jelenti, amiért is az emberek egymás között inkább használják azt a tényállítások helyettesítésére. Ez viszont már nem tényállítás, hanem értéktétele.

A jelen ügyben a bíróságoknak azt kellett vizsgálniuk, hogy H. mintegy 2500 lakosú Pest megyei község polgármestere tényt állított-e a magánvádlóról akkor, amikor őt alpári módon mosdatlan szájjal, mindenfélét, hazugságokat terjesztőnek véleményezte a testületi ülésen az általa alakított H. C. N. Facebook csoport tevékenységét értékelve, avagy ezek a mondatrészek úgynevezett becsület csorbítására alkalmas nagy nyilvánosság előtt elhangzott kifejezések, lévén, hogy a testületi ülés az internetre is felkerült.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a másodfokú bíróság nem tévedett akkor, amikor az elsőfokú bírósággal ellentétben megállapította, hogy az előbbi kifejezések tényállítást nem tartalmaznak. Nem tévedett akkor sem, amikor kifejtette, hogy az ítélkezési gyakorlat egységes abban, hogy a bírálat, a kritika, a véleménynyilvánítás ténybeli valóságtartalma a büntetőeljárásban nem esik a tényállítás fogalma alá, ezért az ezt tartalmazó nyilatkozat a becsületsértés megállapítására sem alkalmas. A becsületsértés megállapítására is csak a gyalázkodó jellegű és az emberi méltóság sérelmével járó nyilatkozatok alkalmasak, ha azok formálisan kritikai megjegyzésként kerülnek a nyilvánosságra. Az ítélet tábla a másodfokú bíróság okfejtései közül csupán azzal nem ért egyet, hogy az inkriminált kifejezések objektíve ne lennének becsületsértésre alkalmasak. Ezek nem emiatt nélkülözik a jogellenességet. Egy átlagos állampolgár esetén annak nagy nyilvánosság előtti közlése, hogy alpári módon, mosdatlan szájjal mindenfélét, hazugságokat terjeszt, alkalmas, hogy a környezetében őt ismerő személyekben olyan képet alakítson ki róla, amely a társadalmi megítélését negatívan befolyásolja. A jogellenesség hiánya azért állapítható meg a konkrét esetben, mert az irányadó tényállás mind az önkormányzat vezető tisztviselői, mind pedig a magánvádló tevékenységével kapcsolatosan részletes körülményeket tartalmaz. Ezen körülmények lényege szerint a magánvádló azért alapította a H. C. N. Facebook csoportot, hogy ott az emberek, akik a csoporthoz nagy számban csatlakoztak, szabadon kifejtthessék a községben tapasztalható eseményekkel kapcsolatos véleményüket. Ezen vélemények szükségszerűen érintették a község vezető tisztviselői, így többek között E. L. II. r. vádlott polgármestert is. A véleménynyilvánítás célja közérdek volt, azaz, a község minél hatékonyabb és hibáktól mentes működtetése. Ezen közérdek tekintetében E. L. II. r. vádlott álláspontja szerint néhány ott megszólaló, nem olyan kifejezéseket használ, nem olyan formában fejtette ki a véleményét, amely a közizlésnek megfelel. Ennek adott hangot az önkormányzat testületi ülésén, és hangoztak el a megjelölt kifejezések. A magánvádló előadása szerint őt a Facebook csoportban történt megnyilvánulása miatt jelentette fel az önkormányzat, amely miatt a közbírási büntetőeljárást vele szemben időközben megszüntették.

Mind a magánvádló, mind pedig a vádlott által vezetett önkormányzat álláspontja téves. Tévednek abban, hogy a büntetőjog feladata a közízlés befolyásolása, a társadalom arra nevelése, hogy a véleményeket mindenki által elfogadható formában fejezzék ki. Tévednek továbbá abban is, hogy a véleménynyilvánítás szabadságához fűződő emberi jog kizárólag csak az önkormányzatban tevékenykedő politikusokat, avagy kizárólag azt a közösséget illeti meg, aki a tevékenységüket bírálja. Különösen a magánvádló magatartása visszatetsző, aki a véleménynyilvánítás szabadságára hivatkozással hoz létre Facebook csoportot, miközben a másik oldal véleménynyilvánítási szabadsága ellen büntetőjogi eszközökkel küzd. Magyarország 2004. óta az Európai Unió tagja. A Strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága gyakorlatában már ezt megelőzően számos olyan eset található, amely a véleménynyilvánítás szabadságához kapcsolódik, és a magyar gyakorlatot is befolyásolja. Az Emberi Jogok Európai Egyezménye 10. cikkével kapcsolatosan tartalmaz döntést a Lingens kontra Ausztria ügyében történt határozat. A konkrét ügyben Lingens, Ausztria akkori kancellárját, Bruno Kriskyt bírálta akként újságcikkben, hogy a vele koalícióra lépni törekvő politikus társai korábban az SS kötelékeiben szolgáltak, magatartását a leghitványabb opportunizmusnak, őt erkölcsstelennek és méltatlannak nevezte. Az Emberi Jogi Bíróság megállapította, hogy a "leghitványabb oportunizmus" az "erkölcsstelen" és a "méltatlan" kifejezéseket egy politikus még az akkori osztrák kancellár politikai szereplésével összefüggésben egy közérdeklődőre számottartó ügy kapcsán folyó vitában is köteles eltűnni.

A magánvádló által megjelölt ügyben ő egy közokirat-hamisítással kapcsolatosan tett fel kérdést, és ezt sérelmezte H. község önkormányzata, illetőleg annak vezető tisztviselői. Illetőleg az erős kifejezéseket tartalmazó, a közízlésbe ütköző kifejezéseket, amelyek a Facebook oldalon találhatók. Ezeket minősítette E. L. II. r. vádlott ügy, ahogy azt a feljelentés tartalmazza. A közhatalmat gyakorló politikusok a véleménynyilvánítás szabadságának biztosítása érdekében az akár túlzó módon megfogalmazott, de teljesen nem minden ténybeli alapot nélkülöző, a közérdeket szolgáló véleménynyilvánításokat elviselni, tűnni kötelesek.

Ugyanez a tűrési kötelezettség a magánvádló esetében is, dacára annak, hogy a magánvádló esetében is irányadó nem politikus és közhatalmat sem gyakorol.

A strasbourgi esetjogban szintén található ilyen döntés. A Karsai kontra Magyarország (5380/07. számú kérelem) ügyben a magánvádló nem politikus és nem közszereplő, . A közösség előtt azonban nagy nyilvánosság előtt megnyilvánult, akként, hogy történelmi tanulmányt írt, amellyel kapcsolatosan később Karsai nevű hivatásos történész azt az álláspontot fejtette ki, hogy szerinte a cikkben szereplő történelmi személyiség dicsőítése "zsidózásnak" tekinthető. A jelen üggyel párhuzamot vonva, a magánvádló, aki és csoportja a nyilvánosság előtt Facebook csoportot alkotva véleményét az önkormányzat tevékenységével kapcsolatosan kifejtette, szintén olyan közszereplésnek minősül, amely nem mellőzheti, nem igényelheti az arról tudomást szerzők kritikáját. A Facebook csoport létrehozója - a magánvádló - önként tette ki magát a nyilvánosság kritikájának. Az egyezmény 10. cikke alapján még a nyers kritika is védett, a kritikával illetett személyeket ugyanúgy megilleti a véleménynyilvánítási szabadság lehetősége nagy nyilvánosság előtt, mint amely nagy nyilvánossághoz fordultak a Facebook csoport tagjai, illetőleg a magánvádló is. A megjelölt kifejezések az adott szituációban eltúloztak ugyan, de gyalázkodónak nem tekinthetők, miből következően jogellenesség hiányában a másodfokú bíróság helyesen döntött akkor, amikor E. L. II. r. vádlottat az ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette. A felmentő rendelkezésben a rágalmozás vétségére történő utalás is helyes, figyelemmel arra, hogy sem rágalmozás vétsége, sem becsületsértés vétsége nem valósult meg bűncselekmény hiányában, ezért ebben az esetben a vádlottat a magánvád szerinti minősítésnek megfelelő bűncselekmény vádjára alól kell felmenteni. A magánvádlót fellebbezési illetékfizetésére kötelező felhívás az ITV. 52.

§ (1) bekezdésén és a 74. § (2) bekezdésén alapul. A II. r. vádlott fellebbezési illetéket rótt le az a elsőfokú bíróság téves felhívása nyomán, melynek visszafizetésére nem a magánvádló, hanem a NAV köteles, amelyhez a pénz megérkezett. A fenti indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 620. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen a Be. 624. § (1) bekezdésre figyelemmel e tekintetben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 623. § alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla végzése ellen a Be. 458. § (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2019. év február 20. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke
határozat szerkesztő

Dr. Bíró Emese s.k.
előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

Záradék:

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a 3.Bhar.302/2018/12. számú végzése, ennek folytán a Budapesti IV. és XV. kerületi Bíróság 1.B.XV.784/2017/14. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Bf.7967/2018/6. számú ítélete 2019. február 20. napján E. L. II. r. vádlott tekintetében jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. február 20. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bírószági ügyintéző